

DRIE KONINGEN KWAMEN VAN VERRE

DOOR

L. SPELBERG-STOKMANS

JA, van verre kwamen zij, deze drie koningen, die hun eigen land verlieten, om na een lange reis van vele dagen en nachten eindelijk hun kamelen af te spannen voor... een koninklijk paleis? Nee, jullie weten het allemaal wel: voor een klein nederig stalletje hielden zij stil, het stalletje waarin kort tevoren het kleine kindje Jezus was geboren.

Op dit schilderij zie je ze eerbiedig naderbij komen tot aan de voeten van Maria, die haar kindje teder in de armen houdt.

Wat zochten deze drie koningen dan eigenlijk en hoe hadden zij de weg hierheen gevonden? Een koningskind zochten zij immers en een helder glanzende ster had hen toch hierheen geleid?

Door woestijnen, dorpen en steden waren zij gegaan, zelfs in Jeruzalem hadden zij gezocht, maar nergens hadden zij den Koning gevonden, waarvan de sterren hun hadden voorspeld. Misschien waren zij wel moedeloos geweest en hadden zij getwijfeld of het niet beter was om maar weer naar hun eigen land terug te keren. Maar er was zo'n groot verlangen, dat zij volhielden ondanks alle teleurstelling.

Overal waar zij voorbij gingen, liepen de mensen uit hun huizen hen nieuwsgierig na, om te zien, wie deze voorname heren wel konden zijn en welke kostbare schatten zij wel meebrachten op hun kamelen. Sommigen waren zo benieuwd wat wel het doel zou zijn van hun reis, dat zij meeliepen met de stoet om alles te kunnen zien. Je ziet er hier zelfs een paar, die hen tot in het stalletje zijn nagegaan.

Tot op de drempel hebben zij druk gepraat misschien, maar nu staan zij achter de drie koningen stil, verwonderd toe te zien, wat er gaat gebeuren. Het lijkt wel, alsof hier in dit nederige stalletje alles, wat tot nu toe in hun leven zo belangrijk scheen, geheel op de achtergrond kwam, zoals de weg, die zij zoeven waren gegaan, en die je door de open stal in de verte nog juist kunt zien. Kijk maar goed!

Er is hier niets belangrijks dan dit ene alleen: de moeder met het kleine kindje, waarop de vader met tedere liefde neerziet, beiden in een wit glanzend licht, dat uitstraalt op allen, die erbij zijn.

Zo heeft de schilder in gedachten gezien wat daar eens in Bethlehém gebeurde. Toen heeft hij zijn penselen genomen en zijn palet en heeft dit op het doek weergegeven, zoals hij het zag.

Drie voorname vorsten, die hun waardigheid hebben afgelegd om hier binnen te gaan, in grote eerbied gebogen voor het kindje in het licht.

Foto: Vrije Gedachten

Drie Koningen kavenen van gerre

Zij hebben eindelijk het Koningskind gevonden en leggen aan zijn voeten neer de schatten, die zij voor hem hadden bestemd: wierook, myrrhe en goud.

Rijken en armen, wijzen en zij, die misschien nog niet eens kunnen schrijven, bruinen en blanken uit alle delen van de wereld, ja, wij allen komen als deze drie koningen, met het grote verlangen van ons hart tot Jezus, het Koningskind. Wij buigen ons in eerbied voor hem en leggen dat verlangen als een schat neer aan zijn voeten.

Mocht er in ons hart, ook wanneer Kerstmis weer voorbij is, iets blijven glanzen van het licht, dat van het kindje Jezus en zijn Moeder afstraalt op allen voor wie geen moeite te veel is om het Koningskind in hun leven te zoeken.

DRIE KONINGEN

DOOR

D. A. CRAMER-SCHAAP

Drie reizigers rijden in draf langs de weg,
Ze naad'ren en . . . zijn weer verdwenen!
Hun mantels wapperen wijd in de wind,
De mensen staan stil en soms vraagt er een kind:
„Waar gingen die mannen toch henen?”

Drie reizigers geven om weer noch om wind,
De reis vergt hun uiterste krachten.
De dagen zijn heet en de nachten zijn kil,
Ze volgen een ster, maar een ster staat niet stil
En een ster blijft niet eventjes wachten.

Drie reizigers hebben, geleid door die ster,
Aan een stal hun kamelen gebonden.
De moeilijke tocht is ten slotte volbracht,
Drie koningen hebben, in duistere nacht,
God zelf in een kribbe gevonden.

HET KONIJNTJE

DOOR

GRETA VOLLEWENS-ZEYLEMAKER

OP een zonnige morgen was Nel op school gekomen met een snoezig, wit konijntje.

„Oh mijnheer, mag het voor één ochtendje hier blijven? 't Is zo schattig en ik wilde 't zo graag aan allemaal laten zien.”

Mijnheer Van der Stroom had geglimlacht. Hij was er zo langzamerhand al aan gewend geraakt. Dorpskinderen waren anders dan stadskinderen. Stadskinderen praatten over de trams en de autobussen, over gesloten overwegen en binken, die de voetbal weer hadden afgepakt.

Dorpskinderen praatten niet zoveel. Ze waren rustiger en bedachtzamer. Ze vertelden van de koe en van de kuikentjes, van de ganzen en de eenden en van het hooi, dat werd binnengehaald. Wonderlijke dingen namen ze mee naar school. Varens en koekeksbloemen, het eerste speenkruid of een slak met een huis, soms een klein poesje.

Nu Nel een konijntje. De hele klas stond al om haar heen.

„Wat enig zeg, — oh, wat een leuk dier! Laat hem eens lopen. Kijk, hij springt, mijnheer. Oh, waar is ie nou?” Jan van den dokter stond vooraan. Peinzend keek hij naar het kleine konijntje, dat al weer gevangen was.

„Is het jouw konijn?” vroeg hij aan Nel.

„Ja, ik heb het van vader gekregen, voor Kerstmis.”

„Voor Kerstmis?” aarzelde Jan.

„Ja joh, voor Kerstmis,” zei Nel ongeduldig, terwijl ze rood werd.

Wat was die Jan toch dom. Iedereen had een konijn voor Kerstmis. Wat was daar nou voor raars aan.

Moest Jan haar daarvoor nou met zulke grote ogen aankijken?

Jan was weggegaan van de anderen. Hij wilde niet meer naar het konijntje kijken. Hoe kon Nel dat! Ze was er toch echt blij mee en toch vond ze 't gewoon, dat met Kerstmis . . . . .

„Wat enig zeg - wat 'n leuk dier!”